UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Notæ In Notas Willelmi Wendrockii Ad Ludovici Montaltii Litteras, Et In Disquisitiones Pauli Irenæi Inustæ

Fabri, Honoré

Coloniæ, 1659

Nota I. De absolutione differenda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39536

Visual Library

serviat, ne scilicet voluntas corporis illecebris capta, iis contra legem Dei adhæreat. Sed bonus sum, qui hîc disputo, ubi nulla est prorsus difficultas, nisi quam tua inscitia finxit, utpotè qui appetitum à *concupiscentia*, peccatum mortale à veniali, actum naturalem virtutis à supernaturali, ut vocant, licitum ab illicito, objectum indifferens à turpi & honesto, actionem non malam à bona, præceptum à consilio, bonum opus à meliore, doctrinam Catholicam ab Hæretica, Jesuitas demum à Pelagianis nullatenùs distinguis. Quæ cum ita sint, sapientibus cogitandum relinquo, utrùm is, qui hæc aliaque hujusmodi non distinguit, dignus sit, qui cum Theologis disputet.

In decimam Epistolam,

NOTA I.

De absolutione differenda.

REcentiorem Apologistam ultrò hîc insectaris, eò quòd scripserit, iis denegandam absolutionem *plerumque* non esse, qui vitiosam aliquam peccandi consuetudinem contraxerunt, quam scilicet ex animo detestantur, & sincerè ab ea liberari percupiunt; & licèt Confessarius certus non sit, fore, ut pœnitens à peccato abstineat, si alioquin rectè dispositus sit, etiamsi dubitet de firmitate & constantia sui propositi, eum absolvi posse: * Quid in hac doctrina tam vehementer exaggeres, non invenio; nec ullam in ea video rationis depravationem, nec temerarium antiquitatis contemptum, nec S. Caroli auctoritatem ludibrio habitam, nec Episcoporum Galliæ dignitatem

* *Pag.* 244.

tem insigni contumelia violatam, nec salutem Christianorum nefariè proditam, nec demùm apertum omnibus vitiis aditum. Inflatæ hujusmodi eloquentiæ, vel potiùs impiæ garrulitatis bullæ facilè difflantur: ad Apologistam te remitto, qui rem hanc breviter quidem, at solidè discussit. Quasi verò homo verè contritus contracta vitiosa habitudine, nunquam absolvendus sit. Quid si mortis periculum imminet? si longum iter suscipiendum? si præceptum Ecclesiæ instet, vel aliud opus, quod statum gratiæ postulet? si vitiosa illa habitudo valdè displiceat pœnitenti? si jam acriter secum ipse pugnavit, ut ab illa se expediat? si ut id faciliùs præstet, status gratiæ necessarius est? eum tamen absolvendum non putas?

Sed consilium tuum apertum est, Jansenianum ritum nobis obtrudis, quem Regio-portus tenet, quem Arnaldus inducere pro viribus conatur, quem vestri invita Ecclesia ubique promovent: Vis pœnitentem peccata sua exponere, mox ipsi pœnitentiam imponi, idque ad aliquot septimanas & menses; interim absolutionem suspendi, dum pœnitentia peracta sit: immò vis, absolutionem esse meram declarationem, non verò actum judicialem, contra expressam Tridentini definitionem. Apage istas nugas & ineptias. Pœnitenti rectè dispósito, ac verè contrito, ad omnia quæ prudens & justus Confessarius injunxerit exequenda parato, modò id probabiliter & verisimiliter Confessario constet, absolutionis beneficium jure conferri potest, etiamsi malos habitus contraxerit, modò illi displiceant, & verè statuat, illos extirpare. Vis auctores? nonnullos appello: Vivaldum in Candelabro tit. de absolut. §. *casus*. Metinam lib. 1. Summ. c. 14. §. 2. Petrum Ledesmam 2. tom. Summæ tract. 1. c. 9. Manuëlem tom. 1. summ. c. 34. n. 5. Ludovicum

cum Lopez 1. p. instruct. 232. Azor tom. 1. l. 4. c. 3. q. 3. Sanchez. Op. Moral. lib. 2. c. 32. n. 4. Ludovic. Bail pag. 263. De Lugo de Pœnit. disp. 14. sect. 10. cum multis aliis; qui tamen non negant, quin Confessarius pro sua prudentia & charitate, non ad puniendum, sed ad medendum possit differre absolutionem ad breve tempus; at nullus vel Scholasticus, vel Moralis auctor unquam dixit, tamdiu differendam esse, quamdiu habitudo vitiosa manet.

Sed jam ad tuos errores accedo. * Vis enim *habitus* illos vitiosos, quantumvis illos pœnitens detestetur, esse adhuc voluntarios; &, dùm insunt, nunquam ab iis alienam esse voluntatem. Hîc purum putum Calvini & Jansenii errorem agnosco, qui volunt, concupiscentiam verè & propriè peccatum esse, quod est contra Trident. sess. 5. Nempe illa propensio ad peccandum, quam vitiosum habitum vocant, ipso peccandi usu contracta, per te habet rationem veri peccati, & hominem culpabilem reddit: igitur licèt aliquis, cui ejusmodi habitus inest, verè contritus absolvatur, manet tamen adhuc peccati reus. Exempla, quæ pro te adducis, in rebus scilicet humanis, contra te retorqueri possunt. Nam in pecunia collocanda, admittendo famulo, probandisque novitiis, fide dumtaxat humana & notitia probabili homines nituntur; tyrocinium, quo religiosæ familiæ utuntur, non modò ad probandam constantiam institutum est, sed ad discernendum aptos ab ineptis, & ad rectam juvenum informationem.

Nugaris igitur, mi homo, & nihil aliud ratiocinium tuum evincit, nisi tuas ineptias, & summam impudentiam; qua probatum ab Ecclesia administrandi Pœnitentiæ Sacramenti usum reprobas. * Vis enim, cum tuo Arnaldo, satisfactionem & pœnitentiam ali-

* *Pag.* 245. * *Pag.* 146. quot

quot mensium absolutioni præmittendam esse. Arnaldi librum impensè laudas : suspectum recuso laudatorem. Approbarunt viginti Doctores & sexdecim Episcopi : sed longè plures reprobarunt. Emendicata elogia vitio potiùs, quàm laudi vertuntur. Quod dicis de pœnitentia publica, jam supra rejectum : quantùm in hoc argumento hallucineris, Bagotius demonstravit. Illa, quam jactas duodecim sæculorum praxis ; merum commentum est, pro peccatis occultis ; item pro publicis non paucis. Illa etiam, quam in Regio-portu adhibetis ; vestra fraude, non Ecclesiæ jussu introducta est. Iterati porrò lapsus cum vero proposito mores in meliùs commutandi sæpissimè conjuncti sunt. Quid aliud ad necessariam dispositionem desideras ? Nec S. Carolus aliud præcipit, nisi ut tunc differatur absolutio, cum aliquis jam per multos annos in eadem peccata prolapsus, nullam operam ad correctionem vitæ contulit ; vel est in aliqua occasione proxima, quam facilè dimittere possit, vel ita affectus est, ut nihil veri ac firmi propositi, aut necessariæ dispositionis habere videatur. Quis enim Jesuitas inter, idem non censeat, & utile sæpè non reputet, si post iteratos sæpè lapsus, absolutio differatur ? at id semper agere, ut vultis, intolerabile reverà esset, & in maximum fidelium *scandalum* & detrimentum verteretur. Quare prudentiæ & charitati Confessarii id totum Ecclesia permittit.

* Cleri Gallicani statuta videre non licuit, quia nulla condita fuerunt. Affecta illa Epistola, quam sæpè appellas, fidem non facit ; saltem maxima Prælatorum pars illam minimè approbavit. Testis quem in alio scripto, in hanc rem, appellatis, suspectus est, quia publicus Jansenianus. De doctrinæ Moralis pravitate Sancta Sedes judicat ; ad quam, etiam extrà

* *Pag.* 247.

Conci-

Concilium Oecumenicum, hoc judicium pertinet. Non dubito tamen inter tot Confessarios, nonnullos esse, qui nimia, vel severitate, vel indulgentiâ peccant. Omnis extremitas vitiosa: Utra verò pejor, iis considerandum relinquo, qui sincero charitatis & veritatis studio ducuntur, non verò iis, qui per factionem atque tumultum omnia miscent. Sæpè à multis audivi, Jesuitas Confessarios inter mitiores non recenseri. Probate, sultis: Vobis sanè pœnitentiam publicam facilè imponent, quorum scilicet peccatum publicum est, & cum hæretica pertinacia conjunctum. Quod à solis Jansenistis eorum doctrina Moralis impugnetur, adeò certum est, ut nemo refragari possit. Parochos nihil moror, quorum scripta ex vestra officina prodierunt: quod nec satis dissimulare potuisti, cum ex iis, quasi centonibus, notæ istæ compositæ fuerint, & Censuræ aliquot Episcoporum ex eodem fonte prodierint. Et S. Carolus Jesuitarum doctrinæ & instituto adversus non fuit. Quod dicis, totam Ecclesiæ disciplinam ab iis fuisse labefactatam; ita, opinor, intelligis, ut fideles ad frequentem Sacramentorum Confessionis & Communionis usum induxerint. Quod quantùm Arnaldo, aliisque ejusdem furfuris hominibus displicuerit, ex libro de Frequenti Communione perspicuum sit. Senescentem Ecclesiam hujus temporis vocas: cur ita dicas, satis constat; nempe rugas & maculas, errores in doctrina morum & fidei in ea perperàm cum tuo Jansenio agnoscis: hinc reformationem proponis, sed hæreticam. Doles, sub Paschatis tempus, peccatores confiteri, quos per Sacerdotes ab Altaribus removeri jubes. Quamobrem verò? quia tempus non suppetit, diuturnam pœnitentiam absolutioni præmittendi. Si quis rectè dispositus absolvatur, errorem Jesuiticum

suiticum vocas. Cur Jesuiticum, cùm hic totius Ecclesiæ usus sit? Vellem, ut minùs solliciti de aliis, de vobis ac vestra conversione ageretis, ac deponentes dolum & mendacium, ejuratis erroribus, posita contumacia, dignos pœnitentiæ fructus faceretis. Reticete solitas hæreticorum voces. Quid ad vos attinet Ecclesiastica disciplina? rerum vestrarum satagite. Sed surdis cano: merus obtentus est; quo nomine fraudem erroresque vestros prætexitis.

NOTA II.

De Attritione.

IDem semper tibique similis, Willelme, ubique calumnias affingis, convitia jactas, errores adstruis. Dicis, à Jesuitis doceri, *attritionem naturalem in Sacramento pœnitentiæ sufficere ad justificationem. Non desunt alii, qui hoc dicant, ut Soto, Navarrus, à Gamachæo citati Tract. de Pœn. c. 9. item Bonacina, Canus, Ledesma, Victoria, Capreolus, Ricardus, Cajetanus, Sylvester, citati à Leandro tract. 5. de Pœn. d. 1. q. 47. Sed hanc doctrinam Suarez rejicit de Pœn. disp. 20. sect. 2. n. 8. Vasquez improbat q. 92. art. 2. Granado explodit d. 8. n. 4. Molina parùm tutam judicat in Concordia disput. 14. Amicus damnat tom. 8. disp. 13. n. 13. De Lugo falsissimam reputat disp. 5. sect. 8. n. 117. cæteri omnes improbant. Vel unum auctorem Jesuitam appellare debueras, qui hanc doctrinam sequatur. Quod autem attritio ex metu pœnarum temporalium, quas Deus comminatur, elicita ad Sacramentum sufficiat, multi docent, ut De Lugo cit. sect. 9. n. 137. item Suarez disp. 20. sect. 2. n. 15. & alii. Si quæ ratio tibi suppetat

* *Pag.* 278.